

טים הם כלים כאלה, אשר יש, באמת, באפשרות ארה"ב לותר עליהם עתה. כלי-ארטילריה, מסוגים נכדים יותר — ובעיקר הוביצרים בני 105 מ"מ, הנם רבים למדי. אלא שלצבא מתגונן יהיה ערכם קטן יחסית, כי בראש וראשונה נועדו לשימוש ע"י צבא תוקף, אשר צריך להתגבר על עמדות-מגן חזקות. כמובן, שבתור אמצעי לאש אנטי-סוללתית, וכן לגיתוק כוחות תוקפים מהרזרבות שלהם, או בשימוש נגד רכב להסתערות-רגלים ונגד שיירות-אספקה מרוחקות (וביחוד — כשהפגזים מצוידים ב"מרעומי-ראדאר" החדשים) יכולים כלים אלה למלא שליחות חשובה גם בהגנה אופרטיבית.

כלים אנטי-מטוסיים, כאלה שהשתמשו בהם במלחמה נגד מטוסים מנמיכי-טוס, מצויים אף הם בשפע, אלא שערכם פחת. תועלתם הצפויה נגד "התקפות אסטרטגיות", ע"י מטוסים מעטים-ביחס, נושאי אמצעי-נפץ אדירים, ומגביהי-טוס — אינה רבה. גם לגבי כוחות-אוויר חדישים המופיעים בתפ-קיד הסיועה-הטקטי תורגש, בודאי, התישנותם היח-סית של כלים אלה, אשר נועדו בשעתם להדיפת כלי-טיס אטיים יותר מאלו של היום.

כלי-הרגלים — רובי-גאראנד" האכטומ" טיים-למחצה, מכונות-יריה ומקלעים, מרגמות, ואפי" לו "בזוקות" — מצויים בכמויות גדולות, באם יידרשו. אכן, הבקוש אחריהם יהיה מצומצם יחסית,

כי לא מעטות מהמדינות הבאות בחשבון כבר הצ" טיידו כראוי בנושק-קל. ואלו כלי-הרגלים החדשים ביותר — כגון, "תותחים ראקטיים", ו"הארטילריה הנישאת-ביד" של כלים "ללא רתע" — אף כי הבקוש אחריהם רב, אינם כלולים בתכנית האמריקאיות הקיימות למשלוח-נשק.

מכונות-המשא, ה"גיפ"ים ורכב צבאי אחר נדרשים בכמויות גדולות לצבאות רבים; אך הם כה מעטים יחסית בארה"ב, עד אשר רק מעט מועיר מהם יכול להשלח.

לעומת זאת, שופעת התחמושת. עומדים לר" שות ארה"ב, יותר משבעה מיליון טון תחמושת מכל הסוגים.

ואשר לאויר: לפי התכניות הקיימות בא-מריקה — אין לשלוח מטוסים צבאיים, אולם מספר נכר למדי מהם מצוי, באם יידרשו. שמורים בהח-סנה" כ-4,000 מטוסי-קרב ממלחמת-העולם. נוסף על כך כ-2,000 מפציצי B-29 ("רבי-מבצרים מעופ" פים") עומדים הכן לקראת משלוח אפשרי לבריט-ניה*.

ברור מהציונים הנ"ל, כי החסר העיקרי — למערכת-זיון כוללת — שבפירוט הנ"ל (ובודאי גם משמש חסר זה נושא לפיתוח ולייצור), הוא ג' דברים: — ארטילריה אנטי-טנקית, תותחים ראקטיים, ורכב להגנה-ניידת. ויש בכל אלה כדי לאלף ולעורר מסקנות.

הכשרת-קלעים בכרית-המועצות

מהוזה, כמובן, אלא אחד הענפים שבפעולתה של החברה החדשה, כשם שהיה הדבר גם בימי קדמ-תה. ברם, זהו ענף נכבד, אשר מרכז תשומת-לב צבורית רבה, ואשר ההצלחה בו מזכה את בעליה במעמד של כבוד, ביחס של ערוד, במתן של אותות-הצטיינות, ובשלבים העליונים ביותר — אף בגיי-לויים מוחשיים עוד יותר של אהדת-המדינה.

בעצם, אין בדבר, כאמור, משום חידוש. עוד שנים לפני מלחמת-העולם רבו ההתאמנות בקליעה והמאמץ ליכות ולחמנות על "קלעי-וורושילוב", לזכות בתואר "קלע מצוי", או באות "מוכן לעמל ולהגנה". אולם מאז המלחמה הורחב עוד יותר ההיקף, נוסף חבר עצום של מדריכים הן מאלה אשר הוכשרו במיוחד בתקופת המלחמה,

* בינתיים נודע, בסתו 1949, כי כ-250 מ-B-29 יישלחו לבריטניה עד אמצע החורף. — המער.

טעות היא לחשוב, כי רק בארץ קטנה יחסית, או חסרת צבא-עומד, — כשביצריה — עשוי ספורט-הקליעה העממי המאורגן למלא תפ-

קיד נכבד במערכת-המגן הכללית של המדינה. והראיה הטובה ביותר — הוא המקום שתופסת הכשרת-קל-עים, במסגרות אזרחיות, טרום-צבאיות, או צבאיות-מסייעות, במערכת הכוונות של מעצמה אדירה ככרית-המועצות. ותשומת-לב מחודשת לחיזוק זה נתעוררה עם שידוד-הארגון שחלה שם בש-דה-פעולה זה לפני זמן-מה, שעה שהוקמה "החברה המתנדבת לסיוע לחיל-הצבא - "דוסארם" (ДОСАРМ "добрвольное общество содействия армии" היורשת לארגון הקודם, "אוסאביאכים" (חברת ההגנה הסוביטית וההתגוננות בפני התקפות אוי-ריות וכימיות"). הקליעה (ואמון הקלעים) אינה